

Sygn. akt IX **Ka 498/20**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SO Iwona Konopka** (spr.)

Sędziowie: SO Beata Wehner

SO Anna Szymacha - Zwolińska

Protokolant: Gabriela Zych

przy udziale Prokuratora: Renaty Zielińskiej

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2020r.

sprawy **M. P. ur. (...) w T., syna W. i B. oskarżonego z art. 190 § 1kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i inne**

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Piasecznie

z dnia 18 marca 2020 r., sygnatura akt II K 933/18

orzeka:

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że :

- uchyla rozstrzygnięcie o karze łącznej zawartej w punkcie VI wyroku oraz o zaliczeniu okresu zatrzymania i tymczasowego aresztowania zawarte w punkcie VII;
- z opisu czynu przypisanego w punkcie I eliminuje sformułowanie „oraz szkodę osób najbliższych” i karę orzeczoną za ten czyn łagodzi do 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- z opisu czynu przypisanego w punkcie II eliminuje sformułowanie „przemoc oraz” i karę orzeczoną za ten czyn łagodzi do 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;
- z opisu czynu przypisanego w punkcie III eliminuje sformułowanie „przemoc i” i karę orzeczoną za ten czyn łagodzi do 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;
- orzeczoną w punkcie IV karę łagodzi do 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;
- w punkcie VIII zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. H. kwotę 1680 (tysiąc sześćset osiemdziesiąt) złotych, powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przed Sądem I instancji;

II. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 kk jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w punkcie I niniejszego wyroku łączy i wymierza oskarżonemu karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 14 maja 2018r. do 17 września 2020r.;

IV. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. H. kwotę 420 (czteryście dwadzieścia) złotych powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej oskarżonemu z urzędu w instancji odwoławczej;

VI. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Beata Wehner Iwona Konopka Anna Szymacha - Zwolińska

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IX Ka 498/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Piasecznie z dnia 18 marca, sygn. II K 933/18

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<ul style="list-style-type: none"> - obraży prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynów z punktu II, III i IV (niezasadny); - obraży przepisów postępowania, mających wpływ na treść wyroku, tj. art. 4 k.p.k., 6 k.p.k., 7 k.p.k.167 	<ul style="list-style-type: none"> # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>k.p.k., 193 § 1 k.p.k., 392 k.p.k. 410 k.p.k. i 424 § 1 k.p.k. (niezasadny),</p> <p>- błędu w ustaleniach faktycznych (niezasadny),</p> <p>-rażącej niewspółmierności orzeczonej kary (zasadny),</p> <p>- naruszenia §17 i 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (zasadny).</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja obrońcy była zasadna w zakresie zarzutu podniesionego w punkcie 4, co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku w zakresie wymiaru kar orzeczonych w stosunku do oskarżonego tak jednostkowych, jak też i kary łącznej. Dokonanie zmiany w zakresie wymiaru orzeczonych kar powodowało konieczność rozwiązania rozstrzygnięcia w zakresie kary łącznej zawartego w punkcie VI oraz w zakresie zaliczenia na poczet kary łącznej rozstrzygnięcia co do zaliczenia na poczet kary łącznej okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie zawartego w punkcie VII.</p> <p>Jako słuszny należało uznać także zarzut dotyczący niewłaściwego obliczenia kosztów z tytułu obrony z urzędu w postępowaniu przed Sądem I instancji, co skutkowało zmianą wyroku w zakresie punktu VIII.</p>		

Skutkiem wywiezionej apelacji była także dokonana z urzędu zmiana w zakresie opisu czynów przypisanych oskarżonemu w punktach I, II i III wyroku.

Za niezasadne należało uznać zarzuty podniesione w punktach 1, 2 i 3 wywiezionej apelacji, które miały skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku lub jego zmianą w postulowanym zakresie.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, iż w przekonaniu Sądu Okręgowego, rozpoznając przedmiotową sprawę Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie w sposób prawidłowy i kompleksowy, a wszystkie okoliczności sprawy z punktu widzenia odpowiedzialności karno – prawnej oskarżonego zostały dostatecznie wyjaśnione. Po dokonaniu wnikliwej analizy akt niniejszego postępowania Sąd odwoławczy nie ma wątpliwości, iż rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest co do zasady trafne, a podniesiona przez skarżącego argumentacja stanowi niczym nie popartą polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu meriti, opartą na subiektywnym postrzeganiu zdarzenia przez skarżącego.

Sąd Okręgowy co do zasady podziela poczynione ustalenia przez Sąd Rejonowy odnośnie przebiegu inkryminowanych zdarzeń oraz popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów. W tym miejscu zaznaczenia jednak wymaga, że szczegółowa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego doprowadziła do zmiany opisów czynów przypisanych w punktach I, II i III, co jednak nie skutkowało zmianą kwalifikacji

prawnej tych czynów. W opinii Sądu odwoławczego przy rozpoznawaniu przedmiotowej sprawy nie doszło do wskazywanych przez skarżącego naruszeń, które mogły skutkować zmianą zaskarżonego wyroku w postulowanym zakresie. Przede wszystkim przy orzekaniu Sąd Rejonowy nie wykroczył poza granice wytyczone treścią art. 7 k.p.k, co doprowadziło do ustalenia stanu faktycznego co do zasady prawidłowego w zakresie każdego z przypisanych czynów, odpowiadającego prawdzie materialnej. W niniejszej sprawie postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone w niewadliwy i kompleksowy sposób, zaś dokonana ocena dowodów nie nosi co do zasady cech dowolności. Respektując zasadę obiektywizmu Sąd Rejonowy uwzględnił przy wyrokowaniu tak okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego, jak na jego niekorzyść, zaś orzeczenie zostało oparte na całokształcie okoliczności ujawnionych na rozprawie.

Chybiony okazał się zatem zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 7 k.p.k. Podkreślenia wymaga, że skarżący, w celu wykazania słuszności tak sformułowanego zarzutu, obowiązany jest wskazać na konkretne uchybienia, które świadczą o tym, że oceniając materiał dowodowy Sąd orzekający naruszył zasady logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego czy też wskazań wiedzy. Skarżący nie sprostał temu wymogowi, zaś jego twierdzenia mają charakter dowolnej i nieuprawnionej polemiki. Uchybienia podnoszone przez skarżącego w apelacji nie zasługiwały na uwzględnienie z

przyczyn podanych w dalszej części uzasadnienia.

Nie ma racji także skarżący podnosząc, iż Sąd Rejonowy, rozpoznający przedmiotową sprawę, dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, który zasadniczo wpłynął na treść zaskarżonego wyroku, w szczególności prowadził do zmiany przyjętej przez Sąd Rejonowy kwalifikacji prawnej czynów przypisanych w punktach II, III i IV. Dokonana w wyniku przeprowadzonej kontroli odwoławczej zmiana wyroku polegająca na wyeliminowaniu z opisów czynów przypisanych w punktach I, II i III konkretnych sformułowań, była spowodowana nie w pełni prawidłową oceną zebranego w sprawie materiału dowodowego, dokonaną przez Sąd Rejonowy, co skutkowało błędnym przypisaniem oskarżonemu działań, czy zachowań, które ostatecznie zostały wyeliminowanych z opisów tych czynów, jednak nie miała ona w istocie wpływu na prawidłową kwalifikację prawną tych zachowań. W ocenie Sądu odwoławczego, zważywszy na fakt, iż prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadziła do jednoznacznego wniosku, że oskarżony dopuścił się czynów prawidłowo zakwalifikowanych w punktach I, II i III i IV należało uznać, że Sąd Rejonowy co do zasady dokonał oceny materiału dowodowego nie wykraczając poza ramy art. 7 k.p.k., a wobec czego nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych co do czynów przypisanych w punktach I, II, III i IV. Zaznaczenia wymaga, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność

ocen i wniosków, wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami Sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień dopuścił się Sąd orzekający w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom Sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez Sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, nie może się sprowadzać do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz powinien polegać na wykazaniu, jakich uchybień w świetle zasad wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego.

Niezasadnie skarżący podnosił także zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. Zgodnie z tym przepisem podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Do jego naruszenia może zatem dojść w sytuacji gdyby Sąd w swoich ustaleniach pominął dowód / dowody, które zostały ujawnione lub też oparł się na dowodach, które ujawnione na rozprawie nie zostały. Skarżący w wywiedzionej apelacji nie wskazał, aby którakolwiek z tych okoliczności zaszła w niniejszej sprawie.

W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy co do zasady prawidłowo ocenił zeznania świadków A. S. (1), D. W. (1) i P. O. (1), które prowadziły do prawidłowego przypisania oskarżonemu czynów z punktu I, II, III i IV wyroku. W świetle powołanych zeznań nie sposób uznać, że A. S. (1) nie obawiała się oskarżonego. W pierwszej kolejności należy mieć na względzie zeznania tego świadka złożone w toku postępowania przygotowawczego, które dotyczą czynów z punktu I i II, a także zachowania oskarżonego w stosunku do D. W. (1), co stanowiło podstawę przypisania oskarżonemu czynu z punktu III. Zaznaczenia wymaga, że świadek była konsekwentna w swoich zeznaniach tak w postępowaniu przygotowawczym, jak też i sądowym w zakresie przedstawiania zachowania oskarżonego, w szczególności, iż groził jej i ona tych gróźb się obawiała. Uwagę zwraca okoliczność, iż podczas pierwszego przesłuchania przez Sądem świadek na wniosek składała zeznania pod nieobecność oskarżonego (k. 377-379). Nie sposób zatem uznać, iż okoliczność, że świadek uprzednio przez pewien czas zamieszkiwała z oskarżonym prowadzi do uznania, że nie mogła obawiać się gróźb oskarżonego. Świadek w toku składanych przez siebie zeznań przekonująco podawała, co spowodowało, że obawiała się oskarżonego, wskazywała, że była świadkiem w jaki sposób traktował swoją konkubinę K. W. (1), co wpływało na jej obawę spełnienia gróźb wypowiedzianych przez oskarżonego w dniu 14 maja 2018 r., a także fakt rozporządzenia mieniem w postaci artykułów ze

sklepu (...). Nie sposób przy tym uznać, że fakt wzywania policji przez świadka A. S., czy też stawiania żądań, aby oskarżony opuścił sklep może świadczyć o braku obawy świadka przed spełnieniem gróźb wypowiedzianych przez oskarżonego. Także o braku obawy nie mogą świadczyć powoływane przez skarżącego zeznania świadka P. O. (1), który przecież wskazał, że A. S. sama mu powiedziała, że oskarżonego się boi (k. 376). Jednocześnie świadek słyszał, że oskarżony wyzywał pokrzywdzoną, co świadczy przecież o stosunku oskarżonego do A. S.. To, że wyzwiska nie stanowiły groźby w tym przypadku, nie może świadczyć, że oskarżony nie wypowiedział gróźb, o których zeznawała pokrzywdzona, bo przecież kierowane do pokrzywdzonej wyzwiska stanowiły jeden z elementów zachowania oskarżonego. Także okoliczność, iż w przekonaniu świadka P. O. pokrzywdzona nie pozwoliłaby sobie na takie zachowanie oskarżonego, jak zabieranie towaru ze sklepu bez zapłaty (k. 101-102) nie świadczy o tym, że takie zachowanie oskarżonego nie miało miejsca. Świadek ten bowiem przypuszczał, że A. S. boi się do tego przyznać wobec niego. Powyższe zeznania zatem nie dają żadnej podstawy do uznania, że A. S. nie obawiała się gróźb oskarżonego i po prostu zezwalała na zabór towarów. To, że oskarżony wskazywał, że lubił pokrzywdzoną i powyższe potwierdzał świadek P. O. nie daje podstawy do uznania, że oskarżony nie mógł grozić pokrzywdzonej i doprowadzać do tego, że rozporządzała mieniem P. O. oraz, że wypowiedzianych gróźb się nie musiała obawiać. Sam P. O. przyznał, że oskarżony i pokrzywdzona poróżnili się, co

niewątpliwie wpłynęło na ich relacje. Ponownie należy zaznaczyć, że pokrzywdzona wyraźnie wskazała, jak zachowywał się oskarżony, jakich gróźb używał wobec niej w sytuacji gdy chodziło o zabór towarów ze sklepu, a także o zachowanie oskarżonego w dniu 14 maja 2018 r., a przede wszystkim wiarygodnie uzasadniła, z jakiego powodu obawiała się spełnienia gróźb kierowanych wobec niej przez oskarżonego. Zaznaczenia – w odniesieniu do czynu przypisanego w punkcie II - w tym miejscu wymaga, że fakt, iż oskarżony nie znał miejsca zamieszkania dzieci pokrzywdzonej nie może prowadzić do prostego wniosku, że pokrzywdzona nie mogła obawiać się spełnienia tej groźby obiektywnie. Wskazać trzeba, że po tak opisywanym zachowaniu oskarżonego wezwała policję, właśnie z powodu obawy spełnienia groźby oskarżonego. Zaznaczenia wymaga, że dla wyczerpania znamion tego czynu nie jest w ogóle istotne, czy niebezpieczeństwo realizacji groźby istnieje obiektywnie. Obiektywna musi być sama groźba. Powyższe oznacza, że oskarżony wypowiadając groźby karalne nie musiał w ogóle mieć zamiaru wykonania groźby do pokrzywdzonej A. S.. Z tej przyczyny nie jest w ogóle istotne, czy miał niejako realne możliwości realizacji wypowiedzianej groźby. Oznacza to, że pozostaje dla wyczerpania znamion groźby karalnej obojętne czy znał miejsce zamieszkania dzieci pokrzywdzonej. Istotnym jedynie jest, czy wypowiedziana groźba wzbudziła obawę spełnienia tej groźby w pokrzywdzonej. Jak wskazano powyżej obawa spełnienia groźby musi być uzasadniona, co w realiach sprawy pozostaje niewątpliwie, gdyż całokształt

zachowania oskarżonego za tym przemawiał. W tym miejscu zwrócić należy także uwagę na stanowisko Sądu Apelacyjnego w Katowicach zawarte w wyroku z dnia 9.11.2016 r., sygn. II AKa 369/16, z którego wynika, że: „nie stanowi o dekompletacji znamion występku określonego w art. 190 § 1 k.k., to, że w momencie wypowiedzania groźby przez sprawcę, pokrzywdzony, skoncentrowany na swoich czynnościach, wówczas nie odczuwa zagrożenia, która to refleksja przychodzi dopiero po pewnym czasie. Innymi słowy, dla realizacji znamion powyżej wyrażonego występku nie jest konieczna tożsamość czasowa wyartykułowanej przez oskarżonego groźby z odczuciem uzasadnionej obawy jej spełnienia przez zagrożonego, chociaż najczęściej tak będzie to miało miejsce, o ile refleksja o zagrożeniu pojawi się później i będzie przyczynowo związana z tą groźbą”. Pokrzywdzona zatem początkowo mogła ignorować zachowanie oskarżonego, jednak z biegiem czasu, kiedy stało się ono normą i skutkowało zwracaniem uwagi oskarżonemu, a nawet wzywaniem policji, co rodziło reakcję oskarżonego w postaci wypowiedzania słów stanowiących groźbę karalną doprowadziło do powstania obawy u pokrzywdzonej, że groźby wypowiedzane przez oskarżonego mogą zostać spełnione. Niewątpliwie na powyższą obawę wpływał także całokształt zachowania oskarżonego tak wobec niej, jak też i D. W. (1). Wskazać trzeba, że gdyby zachowanie oskarżonego nie mogło wywołać obawy u pokrzywdzonej za zupełnie bezzasadną należało by uznać reakcję pokrzywdzonego D. W. na osobę oskarżonego

i jego zachowanie. Tymczasem pokrzywdzona A. S. w żadnej mierze nie bagatelizowała strachu D. W. przed oskarżonym, nawet mu pomagała, jak to miało miejsce w dniu 14 maja 2018 r., aby nie musiał się spotkać z oskarżonym w godzinach swojej pracy, przez co to właśnie jej groził oskarżony popełnieniem przestępstwa na jej szkodę. Powyższe oznacza, że zapewnienia świadka K. A. i K. W. na temat braku obawy pokrzywdzonej należy uznać za gołosłowne. Sąd Rejonowy, w ocenie Sądu odwoławczego, dokonał prawidłowej oceny zeznań tych świadków, jak i wyjaśnień oskarżonego i Sąd odwoławczy w pełni tą ocenę zaakceptował. Analiza zeznań świadka A. S. prowadzi, w ocenie Sądu odwoławczego do jednoznacznego wniosku, że w dniu 14 maja 2018 r. oskarżony groził pokrzywdzonej A. S. popełnieniem przestępstwa na jej szkodę, przy czym groźby te wzbudziły uzasadnioną obawę ich spełnienia. Sąd odwoławczy wyeliminował z opisu czynu sformułowanie, iż groźby oskarżonego dotyczyły popełnieniem przestępstwa na szkodę osób najbliższych dla pokrzywdzonej, gdyż taka sytuacja miejsca tego dnia nie miała. Istotnie pokrzywdzona wskazywała, że taka sytuacja miała miejsce jesienią 2017 r., kiedy oskarżony groził, że zabije jej dzieci jednak powyższa okoliczność miała znaczenie dla opisu czynu przypisanego w punkcie II wyroku, a nie czynu I, który miał miejsce w dniu 14 maja 2018 r. Sąd odwoławczy wyeliminował także z opisu czynu przypisanego w punkcie II wyroku sformułowanie, że oskarżony stosował wobec pokrzywdzonej przemoc. Zaznaczenia wymaga, że pokrzywdzona wprowadzie

wskazywała, że oskarżony kilka razy ruszył do niej z pięściami grożąc oraz że zdarzyło mu się rzucać w pokrzywdzoną warzywami i innymi rzeczami umieszczonymi na półkach sklepowych, jednak w ocenie Sądu odwoławczego tego rodzaju zachowanie oskarżonego nie można określić jako stosowanej przemocy, a raczej należy takie zachowanie w dalszym ciągu traktować jako formę stosowania groźby karalnej wobec pokrzywdzonej. Określenie, że oskarżony ruszył z pięściami nie oznacza, że w jakikolwiek sposób doszło do kontaktu fizycznego pomiędzy osobami, w szczególności, że pokrzywdzona została uderzona. Niewątpliwie jednak tego rodzaju zachowanie mogło zostać odebrane przez pokrzywdzoną jako groźba właśnie pobicia, czy uderzenia i w takiej sytuacji istniała obiektywna obawa że zostanie ona spełniona. Podobnie zachowanie w postaci rzucania rzeczami, czy warzywami w kierunku pokrzywdzonej nie oznacza, że istotnie została nimi trafiona, choćby nie wywołało żadnych negatywnych skutków dla pokrzywdzonej. A. S. opisując bowiem takie zachowanie oskarżonego w żadnej mierze nie podaje, że którąkolwiek z tych rzeczy została trafiona. Niewątpliwie jednak tego rodzaju zachowanie oskarżonego mogło zostać odebrane jako groźba, zważywszy dodatkowo na to, w jakich okolicznościach oskarżony tak się zachował. Wskazane sytuacje nie świadczą o stosowaniu przemocy wobec pokrzywdzonej w zakresie czynu z punktu II wyroku, niewątpliwie jednak prowadzą do wniosku, że zachowanie oskarżonego polegało na stosowaniu groźby bezprawnej gwałtownego zamachu na życie i zdrowie pokrzywdzonej. Dodatkowo zaznaczyć trzeba, że

oskarżony także i słownie groził pokrzywdzonej, co niewątpliwie wzbudzało w niej obawę spełnienia gróźb. Sformułowanie dotyczące stosowania przemocy przez oskarżonego zostało także wyeliminowane z opisu czynu przypisanego w punkcie III popełnione na szkodę D. W.. Zaznaczenia wymaga, że pokrzywdzony w swoich zeznaniach nie wskazywał, aby oskarżony stosował wobec niego jakąkolwiek przemoc, poza groźbą bezprawną gwałtownego zamachu na życie i zdrowie. W odniesieniu do czynów popełnionych na szkodę pokrzywdzonego D. W. przypisanych oskarżonemu w punktach III i IV wyroku wskazać trzeba, że nie budzą wątpliwości zeznania pokrzywdzonego oraz ich ocena dokonana przez Sąd Rejonowy. D. W. (4) wskazywał na czym polegały groźby oskarżonego wobec jego osoby, które doprowadziły do rozporządzenia mieniem w postaci towarów ze sklepu (...). Poprzez zachowanie oskarżonego, jego władcą postawę, ton nieznoszący sprzeciwu, przeszłość kryminalną, jak też wypowiedane przez oskarżonego słowa stanowiące groźbę karalną w stosunku do pokrzywdzonego doprowadziły D. W. (4) do takiego stanu, że panicznie wręcz bał się osoby oskarżonego, do tego stopnia, że w żaden sposób nie był w stanie zareagować na zachowanie oskarżonego, kiedy wchodził do sklepu i bez słowa brał towar ze sklepu, nie płacąc za niego. Obawa pokrzywdzonego była tak wielka, że w jego przekonaniu każdy sprzeciw wobec oskarżonego spowodowałby reakcję w postaci uszkodzenia ciała lub nawet zagrożenia życia. Okoliczność ta została w pełni potwierdzona

tak przez pokrzywdzoną A. S. (1), jak też świadka P. O. (1). Dość by przypomnieć, że pokrzywdzony tak bardzo obawiał się oskarżonego, że zamierzał zrezygnować z tej pracy, co ostatecznie zresztą uczynił. Nie budzi zatem wątpliwości, że oskarżony wyczerpał swoim zachowaniem znamiona czynu przypisanego mu w punkcie III, z tą modyfikacją, iż nie używał wobec pokrzywdzonego przemocy. Jednocześnie należy stwierdzić, że czyny przypisane w punktach II i III nie można traktować jako wypadku mniejszej wagi. Na powyższe nie może bowiem składać się jedynie rozmiar szkody wyrządzonej działaniem oskarżonego, ale czas trwania obydwu czynów, które były rozciągnięte w czasie oraz samo zachowanie oskarżonego, które doprowadziło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonych. Zaznaczenia przy tym wymaga, że skoro obrońca podnosił zarzut obrazy prawa materialnego w zakresie tych czynów, poprzez właśnie nie zakwalifikowaniu zachowań ujętych w punktach II i III jako wypadku mniejszej wagi, to w rzeczywistości nie kwestionował samego faktu popełnienia przez oskarżonego czynu z art. 282 § 1 k.k. wobec pokrzywdzonej A. S. (1) i D. W. (4). W ocenie Sądu odwoławczego, oskarżony wyczerpał także znamiona czynu przypisanego mu w punkcie IV. Zaznaczenia wymaga, że pokrzywdzony w postępowaniu przygotowawczym wyraźnie wskazywał, że pieniądze w kwocie 40 zł wydał dobrowolnie, po tym jak oskarżony chciał, aby mu je dał. W dniu kiedy czyn został dokonany, strach pokrzywdzonego przed oskarżonym – z uwagi na jego dotychczasowe zachowanie był na tyle duży, że w przekonaniu

pokrzywdzonego, gdyby nie wydał pieniędzy oskarżonemu, ten na pewno by mu coś zrobił. Pokrzywdzony przy tym wskazał podczas składania zeznań w postępowaniu przygotowawczym, że oskarżony, zanim doszło do wydania mu pieniędzy zapytał, czy dawno pokrzywdzony nie dostał, co D. W. odebrał jako groźbę użycia przemocy wobec niego. Pokrzywdzony potwierdzał w toku przewodu sądowego zeznania składane w postępowaniu przygotowawczym, jednocześnie podając, że oskarżony nie powiedział, że coś zrobi mu, gdy nie wyda 40 zł. Tak w rzeczywistości było. Powyższe jednak nie wpływa na ocenę zachowania oskarżonego. Wypowiedziane bowiem przez oskarżonego słowa, w których pytał pokrzywdzonego, czy dawno nie dostał w powiązaniu ze strachem, jakie wzbudzał u pokrzywdzonego oskarżony z uwagi na całokształt dotychczasowych zachowań bez wątplenia doprowadził do tego, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu przypisanego mu w punkcie IV, gdyż pokrzywdzony działanie oskarżonego w dniu 12 maja 2018 r. odebrał jako groźbę natychmiastowego użycia przemocy. W świetle dotychczasowych zachowań oskarżonego i paralizującego wręcz strachu jaki wzbudzał oskarżony w pokrzywdzonym należało stwierdzić, że groźbę tę należy ocenić jako realną. Fakt niejako dobrowolnego wydania pieniędzy przez pokrzywdzonego nie zmienia prawidłowych ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy w tym zakresie. Dodatkowo zaznaczenia wymaga, że wręczenie sygnetu pokrzywdzonego w charakterze zastawu nie miało dla oceny zachowania oskarżonego

znaczenia. Pokrzywdzony bowiem jednoznacznie wskazywał, że nie chciał wziąć sygnetu, ale zrobił to z obawy przed reakcją oskarżonego w razie odmowy. Był bowiem przekonany, że taka postawa wywoła negatywną reakcję oskarżonego, który zastosuje wobec niego przemoc. Także sama zapowiedź przez oskarżonego zwrotu pieniędzy pokrzywdzonemu nie mogła skutkować uznaniem, że oskarżony nie dopuścił się czynu z art. 280 § 1 k.k.

W tym miejscu należy podnieść, że zarzut dotyczący nieprzesłuchania bezpośrednio świadka K. A. (2) nie zasługiwał na uwzględnienie. Sąd Rejonowy bowiem ujawnił te zeznania, które świadek zresztą złożył w toku postępowania przed Sądem. Niewątpliwie oparł swoje rozstrzygnięcie i na tych zeznaniach, czego wyrazem jest ich ocena w pisemnych motywach wyroku. W tym zakresie zatem nie sposób mówić o naruszeniu art. 410 k.p.k. i 6 k.p.k. Sąd Rejonowy dokonał wprawdzie ujawnienia zeznań świadka wskazując na art. 392 k.p.k., jako podstawę ujawnienia, powołując w uzasadnieniu argument, że świadkowi nie można było doręczyć wezwania. W istocie Sąd Rejonowy winien był powołać art. 391 § 1 k.p.k., który wskazuje na podstawy odczytania zeznań świadka, które nie wymagają zgody strony postępowania. Zważywszy na okoliczność, iż świadkowi K. A. nie można było doręczyć wezwania, ewentualny sprzeciw strony postępowania przed ujawnieniem zeznań świadka w istocie nie ma znaczenia, o ile faktycznie zostały spełnione przesłanki niemożliwości doręczenia wezwania, jak to miało miejsce w

realiach tej sprawy. W tej sytuacji nie sposób uznać, że doszło do naruszenia art. 167 k.p.k., a zupełnie niezrozumiale jawi się naruszenie art. 193 § 1 k.p.k., który to przepis stanowi podstawę do dopuszczenia dowodu z opinii biegłego.

W ocenie Sądu odwoławczego nie doszło do naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 424 § 1 k.p.k. Treść pisemnych motywów wyroku nie uniemożliwiła kontroli instancyjnej, choć faktycznie ocena dowodów została dokonana pobieżnie i stosunkowo lakonicznie. Sąd Rejonowy dokonał przy tym w istocie nieznaczących zmian w opisach czynów przypisanych oskarżonemu przy czym w odniesieniu do czynu z punktu II została doprecyzowana kwota skradzionego mienia – co Sąd Rejonowy przekonująco uzasadnił. Pozostałe zmiany opisów czynów z punktu II, III i IV w istocie mają charakter kosmetyczny i sprowadzały się do nieco odmiennego ujęcia popełnienia czynu w warunkach art. 64 § 2 k.k. – co również zostało uzasadnione, a w przypadku czynów z punktu II i III poprzez doprecyzowanie, że zachowanie oskarżonego miało miejsce w nieustalonych dniach. Powyższe zmiany opisów czynów przypisanych w stosunku do czynów zarzucanych nie wymagały wnikliwego odniesienia w pisemnych motywach wyroku.

Jako zasadny jawi się także zarzut podniesiony w punkcie 4. Sąd Okręgowy podkreśla, że zarzut ten może zostać uznany za zasadny tylko wówczas, gdy z punktu widzenia nie tylko sprawcy czynu, ale też ogółu społeczeństwa wymierzona kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną

dolegliwość. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 5 listopada 2009 r., sygn. II AKa 297/09). Tym samym nie każda różnica w ocenie wymiaru kary uzasadnia zarzut rażącej niewspółmierności, ale wyłącznie taka, która jest natury zasadniczej, a więc jest ona niewspółmierna w stopniu niedającym się zaakceptować. W ocenie Sądu odwoławczego kary jednostkowe oraz kara łączna orzeczone przez Sąd Rejonowy jawią w istocie jako kary rażąco niewspółmierne i niesprawiedliwe. Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy ustalając wymiar orzeczonych kar jednostkowych wziął pod uwagę dyrektywny wskazane w treści art. 53 k.k. i miał na uwadze okoliczności tak łagodzące, jak też i obciążające oskarżonego, to jednak wymiar orzeczonych jednostkowych kar pozbawienia wolności należy ocenić jako nazbyt surowy. Zgodzić się przy tym należy, że sposób postępowania oskarżonego wobec pokrzywdzonych, który doprowadził do przypisania mu czynów zabronionych nie znajduje żadnej akceptacji, a wręcz zasługuje na szczególne potępienie, gdyż oskarżony nie miał żadnego powodu, aby stosować groźby bezprawne wobec pokrzywdzonych, co wywołało u nich na tyle silny strach, że akceptowali zachowanie oskarżonego. Nie można stracić było także z pola widzenia okoliczności dotychczasowe karalności oskarżonego i popełnienia czynów przypisanych w warunkach recydywy wielokrotnej lub zwykłej. Powyższe bez wątpienia świadczy o wyjątkowo rażącym lekceważeniu oskarżonego dla porządku prawnego. Nie ulega także wątpliwości, że kara wymierzona

sprawcy winna przede wszystkim mieć charakter wychowawczy i poprawczy, jednocześnie stanowiąc przestrożę dla ogółu społeczeństwa. Orzekana zatem kara ma przynieść skutek w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej oraz w sposób wychowawczy wpłynąć na oskarżonego. Jednocześnie jednak kara ma być adekwatną i sprawiedliwą w odczuciu społecznym odpowiedzią na niezgodne z prawem zachowanie oskarżonego. Jednocześnie przy tym orzekana kara zawsze musi stanowić dolegliwość dla sprawcy, do tego sprowadza się jej istota, nie sposób jednak uznać, by w realiach niniejszej sprawy dolegliwość wymierzona oskarżonemu można byłoby uznać za adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonego. W ocenie Sądu odwoławczego kary jednostkowe oraz kara łączna orzeczone przez Sąd I instancji w rzeczywistości są karami odwetowymi, których wymiar nie mógł zyskać aprobaty. W ocenie Sądu odwoławczego, mając na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., okoliczności łagodzące i obciążające, a także cele, jakie orzekana kara winna spełniać, należało uznać za zasadne wymierzenie za I czyn kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, za II czyn kary 2 lat pozbawienia wolności, za III czyn kary 3 lat pozbawienia wolności i za IV czyn kary 3 lat pozbawienia wolności. Sąd odwoławczy doszedł do przekonania, że kara łączna nie powinna przekraczać granic art. 86 § 1 k.k. i jej wymiar powinien zostać uzależniony od charakteru dóbr naruszonych przez oskarżonego. W ocenie Sądu odwoławczego biorąc pod uwagę powyższe, należało przy połączeniu kar jednostkowych

zastosować zasadę asperacji i za w pełni adekwatną uznać karę łączną 6 lat pozbawienia wolności.

Zasadny okazał się zarzut dotyczący treści punktu VIII wyroku. W istocie bowiem Sąd Rejonowy określając w tym punkcie koszty z tytułu obrony z urzędu nie wziął pod uwagę wszystkich terminów, w których brał udział obrońca w czasie postępowania przed Sądem I instancji. W ocenie Sądu odwoławczego terminów tych było jednak 16, co oznacza, że kwota wynagrodzenia z tytułu obrony z urzędu winna wynosić 1680 zł powiększona o podatek od towarów i usług, zgodnie z § 17 i 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Powyższe skutkowało także zmianą wyroku w punkcie VIII.

Wniosek

- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania (niezasadny),

- o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanych mu czynów w punktach I-IV (niezasadny),

- o zmianę wyroku poprzez uznanie, że czyn z punktu II i III wyczerpuje znamiona art. 283 k.k. i wymierzenie kary ograniczenia wolności w oparciu o art. 37 a k.k., zaś czyn z punktu IV – znamiona art. 119 § 1 k.w. (niezasadny).

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Zważywszy na brzmienie art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k. brak było podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Z uwagi zaś na argumentację powołaną w punkcie 3 formularza uzasadnienia jako zupełnie bezzasadny jawił się wniosek obrońcy o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów z punktu I-IV, ale także o alternatywną zmianę wyroku w postulowanym zakresie.</p>	

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>Z uwagi na wywiedzioną apelację i konieczność przeprowadzenia kontroli instancyjnej, niezależnie od poniesionych przez skarżącego zarzutów, Sąd odwoławczy, doszedł do przekonania, że istnieje konieczność zmiany zaskarżonego wyroku w odniesieniu do punktów I, II i III w zakresie wyeliminowania z opisów czynów przypisanych wskazanych w wyroku Sądu odwoławczego sformułowań związanych z opisem zachowań oskarżonego. Tak dokonane zmiany nie wpłynęły na prawidłowość kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu we wskazanych punktach zaskarżonego wyroku.</p>
<p>Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, doprowadziła Sąd odwoławczy do przekonania, że w zakresie czynu przypisanego w punkcie I brak było podstaw do uznania, że oskarżony w dniu 14 maja 2018 r. groził popełnieniem przestępstw na szkodę osób najbliższych dla pokrzywdzonej A. S. (1) ; zaś w zakresie czynu z punktu II i III, że oskarżony</p>	

<p>stosował przemoc tak wobec pokrzywdzonej A. S. (1), jak też i D. W. (4). Wskazane sformułowania zostały wyeliminowane z poszczególnych punktów zaskarżonego wyroku. Zaznaczenia wymaga, że nie miały one wpływu na zmianę wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o karze tak jednostkowej, jak też i karze łącznej.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Punkt I, II, III, IV – w zakresie przypisanej oskarżonemu kwalifikacji prawnej czynów;</p> <p>Punkt V – w zakresie przyjętej kwalifikacji prawnej czynu, jak też wymiaru orzeczonej kary,</p> <p>Punkt IX – w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem I instancji</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Brak było podstaw do kwestionowania przyjętej przez Sąd Rejonowy kwalifikacji prawnej czynów przypisanych w punktach I-V, o czym była mowa w punkcie 3 formularza uzasadnienia. Sąd odwoławczy podzielił także treść rozstrzygnięcia w zakresie kosztów postępowania, uznając za zasadne zwolnienie oskarżonego od ponoszenia tychże kosztów.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Punkt I, II, III, IV – w zakresie wymiaru orzeczonej kary,</p> <p>Punkt VI – w zakresie wymiaru orzeczonej kary łącznej,</p>	

Punkt VII – w zakresie rozstrzygnięcia o zaliczeniu na poczet orzeczonej kary łącznej okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie,

Punkt VIII – w zakresie określenia wysokości przyznanych obrońcy kosztów z tytułu obrony z urzędu.

Zwięźle o powodach zmiany

Sąd odwoławczy uznał za zasadny zarzut obrońcy podniesiony w punkcie 4 apelacji dotyczący rażącej niewspółmierności kar tak jednostkowych, jak też kary łącznej orzeczonej w stosunku do oskarżonego. Konsekwencją uwzględnienia zarzutu była konieczność uchylecia rozstrzygnięcia o karze łącznej zawartego w punkcie VI wyroku, a co za tym idzie także rozstrzygnięcia zawartego w punkcie VII w zakresie zaliczenia na poczet kary łącznej okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie.

Odnosząc się do argumentacji zawartej w punkcie 3 formularza uzasadnienia, Sąd odwoławczy uznał za zasadne złagodzenie kary pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie I do 6 miesięcy, w punkcie II do 2 lat pozbawienia wolności, w punkcie III do 3 lat pozbawienia wolności i w punkcie IV do 3 lat pozbawienia wolności, Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd odwoławczy połączył orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną 6 lat pozbawienia wolności. Sąd odwoławczy wymierzając kary tak jednostkowe, jak też karę łączną kierował się dyrektywami wynikającymi z art. 53 § 1 i 2 k.k. oraz wskazaniem treści art. 85 a k.k. Za słuszne przy wymiarze kary łącznej Sąd odwoławczy uznał zastosowanie zasady asperacji, mając na uwadze zbieżność czasową czynów przypisanych oskarżonemu oraz charakter dóbr naruszonych przez oskarżonego. Przy wymiarze kar jednostkowych i kary łącznej uwzględniono fakt dotychczasowej karalności oskarżonego, jak również fakt popełnienia czynów w warunkach recydywy wielokrotnej lub zwykłej. Na skutek wymierzenia na nowo kary łącznej pozbawienia wolności istniała konieczność zaliczenia na poczet orzeczonej kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 14 maja 2018 r. do dnia 17 września 2020 r.

Zasadny okazał się także zarzut obrońcy w zakresie rozstrzygnięcia co do wysokości przyznanych obrońcy

kosztów z tytułu wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu przed Sądem I instancji. Obrońca bowiem uczestniczył łącznie w 16 terminach rozprawy (8.10.2018 r., 10.01.2019 r., 1.02.2019 r., 6.03.2019 r., 3.04.2019 r., 25.04.2019 r., 9.05.2019 r., 29.05.2019 r., 13.06.2019 r., 24.09.2019 r., 18.11.2019 r., 5.12.2019 r., 31.12.2019 r., 6.02.2020 r., 4.03.2020 r., i 18.03.2020 r.), co powodowało konieczność zasądzenia kwoty 1680 zł powiększonej o stawkę podatku od towarów i usług.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Punkt V, VI	<p>Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze w zw. z § 3, 4 i 17 ust.1 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądził na rzecz obrońcy kwotę 420 zł powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w instancji odwoławczej.</p> <p>Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., Sąd odwoławczy uwzględniając zasadę słuszności zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.</p>

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkt I-IX wyroku Sądu Rejonowego w Piasecznie z dnia 18 marca 2020 r., sygn. II K 933/18		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana